

KONEC RODU SLAVŇÍKOVŮ

NAPÍNAVÉ PŘÍBĚHY Z ČESKÝCH DĚJIN

Konec rodu Slavníkovců

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Oldřiška Ciprová

Konec rodu Slavníkovců – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

KONEC RODU SLAVŇÍKOVŮ

NAPÍNAVÉ PŘÍBĚHY Z ČESKÝCH DĚJIN

KAPITOLA I

Artur si navyklým gestem odhrnul světlé vlasy z čela. Pak si postrčil brýle na nose a zadíval se na Tobiáše.

Artur nebyl úplně běžný puberták. Věděl to o sobě, ale nehodlal s tím nic dělat. Důležité pro Artura bylo, že měl konečně po těch letech samotářství a ústrků na základce kámoše, na kterého se mohl vždycky spolehnout a který ho bral vážně. I když teď to tak nevypadalo.

„To jako fakt?“ vykulil na něj Tobiáš nevěřičně oči, když Artur s ledovým klidem oznámil, že hodlá cestovat v čase.

Seděli spolu na půdě v domě Arturových rodičů a Artur si nevzrušeně okusoval nehet.

„Jo.“

„Jak by to bylo vůbec možný?“ ptal se Tobiáš nevěřičně, ale věděl, že se mu dostane logické odpovědi. Jako vždycky. O Arturovi se vědělo, že má geniální mozek, ale byl tak trochu podivín. Mluvil málo, chodil pomalu a velmi často vůbec nevnímal,

co mu lidi říkají. S Tobiášem se seznámili, když oba od prvního září přestoupili na novou základku. Okamžitě se skamarádili. Možná proto, že Artur nutně potřeboval někoho, kdo ho konečně bude vnímat. A Tobiáš ho vnímal pozorně. Většinou s otevřenou pusou. Byl rád, že ho Artur zasvěcuje do svých podivných teorií a nápadů.

Ovšem tenhle nápad byl jeden z těch naprosto ulítlých a Tobiáš začal na chvíli pochybovat o Arturově genialitě.

„Červí dírou,“ zazněla odpověď.

„Cože?“

„Červí díra je hypotetický objekt umožněný schopností časoprostoru utvořit ‚zkratku‘ přes prostor a čas.“

„Pořád to nechápu.“

„Jasně, že ne,“ odfrkl Artur, „protože kvantová mechanika ti nic neříká. Ale ty teorie ve fyzice existují docela dlouho. Mohli bychom například přenášet červí dírou nejen jednotlivé atomy, ale dokonce jenom informaci o jejich konfiguraci, například pomocí jevu z kvantové fyziky, známým pod názvem propletenost. Chytáš se?“

„Jasně, že ne,“ opičil se kamarád. Když se Artur pustil do vysvětlování, většinou si Tobiáš připadal jako někdo, kdo moc inteligence nepobral.

„Pokusím se ti to popsat zjednodušeně.“ Artur vstal a začal přecházet po půdě. „Máš dva elektrony, které spolu bydlí na jedné orbitě nějakého konkrétního atomu. Tyhle dva elektrony nesmějí být podle kvantové mechaniky ve stejném kvantovém stavu, a musí se lišit minimálně spinem –“

„Dost!“ zařval Tobiáš. „Ok, zřejmě dobře víš, o čem mluvíš. Nechci to vědět, protože se mi zavařují mozkový závity, jenom tě tu poslouchám. Moje jediná otázka je: Kde vezmeme tu červí díru?“

„Ty chceš cestovat se mnou?“ zajásal Artur.

„Jasně,“ zašklebil se Tobiáš. „Teď jenom najít tu červí díru, že jo.“

„Tenhle problém je myslím vyřešen,“ uculil se Artur a otevřel starou almaru, která musela na půdě stát hodně dlouho. Tobiáš se nahnul, aby viděl, co v ní je, a místo starého oblečení, které očekával, spatřil podivné zrcadlo. Spíš vypadalo jako vodorovná vodní hladina a Tobiáš zauvažoval nad tím, jak je možné, že ta voda nepodléhá gravitaci.

„Objevil jsem to na konci září a trvalo mi skoro měsíc, než jsem to prozkoumal,“ řekl Artur a založil si pyšně ruce na prsou. „Podle všeho je tohle červí díra!“

„Prostě se tu objevila?“

„Jo, to ony dělají,“ mávl rukou Artur.

„Super náhoda, že zrovna u tebe na půdě.“

„Nic není náhoda,“ poučil ho Artur. „Jdeme to teda zkusit?“ dodal nadšeně.

„Teď hned?“ couval Tobiáš.

„A kdy jindy?“ nechápal Artur.

„A co je na druhé straně?“

„To je právě to překvápko, to nevíme. Bude to někde v minulosti nebo budoucnosti, možná v nějakém paralelním vesmíru, co já vím.“

„Nezní to moc bezpečně,“ vzdychl Tobiáš.

„Nikdo přece netvrdí, že cestování časem je bezpečné,“ divil se Artur. „Jdeš, nebo ne? Protože jestli ne, tak jdu sám.“

„Kam jdeš sám?“ ozvalo se najednou za chlapci. Oba se s trhnutím otočili za hlasem.

„Nikam,“ odsekl Artur, když ve dveřích uviděl své dvojče Terezu.

„Někam jo,“ nenechala se Terezka odradit a zamrkala dlouhými řasy. Tobiáše jako už tolikrát napadlo, že je Tereza vlastně docela hezká. Měla dlouhatánské blond vlasy do pasu, které jí neustále neposlušně poletovaly kolem hlavy. Byla chytrá jako její bratr, a věčně poťouchlý výraz ve tváři jí na přitažlivosti ještě přidával. Jen kdyby nebyla tak strašně otravná.

„Nic pro holky,“ usadil Tobiáš Terezu a nasadil kamenný výraz.

„Jste blázni. Měli byste k té věci někoho zavolat,“ odpověděla Tereza. „Nemysli si, že nevím, proč se sem každý večer chodíš zašívát, brácho.“

„To určitě!“ zvolal Artur. „Nikdo se volat nebude. Hele, tohle je prostě průlom v kvantové fyzice a já nenechám nikoho jiného, aby se v tom montoval. Chci vědět, jak to funguje, a jdu to prozkoumat hned teď. Tobiáš jde se mnou. A ty vypal.“

„Nikam se odsud nehnu!“ bránila se Tereza.

„Tak tu stůj a hlídej,“ poručil sestře Artur tónem, který nepřipouštěl námitky.

Tereza lehce nadzvedla jedno obočí, ale neodpověděla.

Artur vykročil směrem k almaře.

Tobiáš si podruhé dlouze vzdychl.

Postavil se vedle Artura. „Jsi ten nejhorší kámoš, jakého jsem si mohl vybrat,“ oznámil Arturovi a oba vstoupili do červí díry ukrývající se v almaře.

„Pitomečci,“ pokrčila rameny Tereza a vkročila do podivného zrcadla za nimi.

KAPITOLA 2

„Aaaaa,“ ječel chvíli nato vyděšený Tobiáš, když klouzal po podivné hmotě rychlostí blesku směrem někam dolů, do neznáma. Běželo mu hlavou, že je to jenom obyčejná sklu-zavka – jen je obrovská a celá podivně září nějakým stříbrným světlem. Pak mu ale došlo, že na konci určitě nebude ani voda, ani nic měkkého.

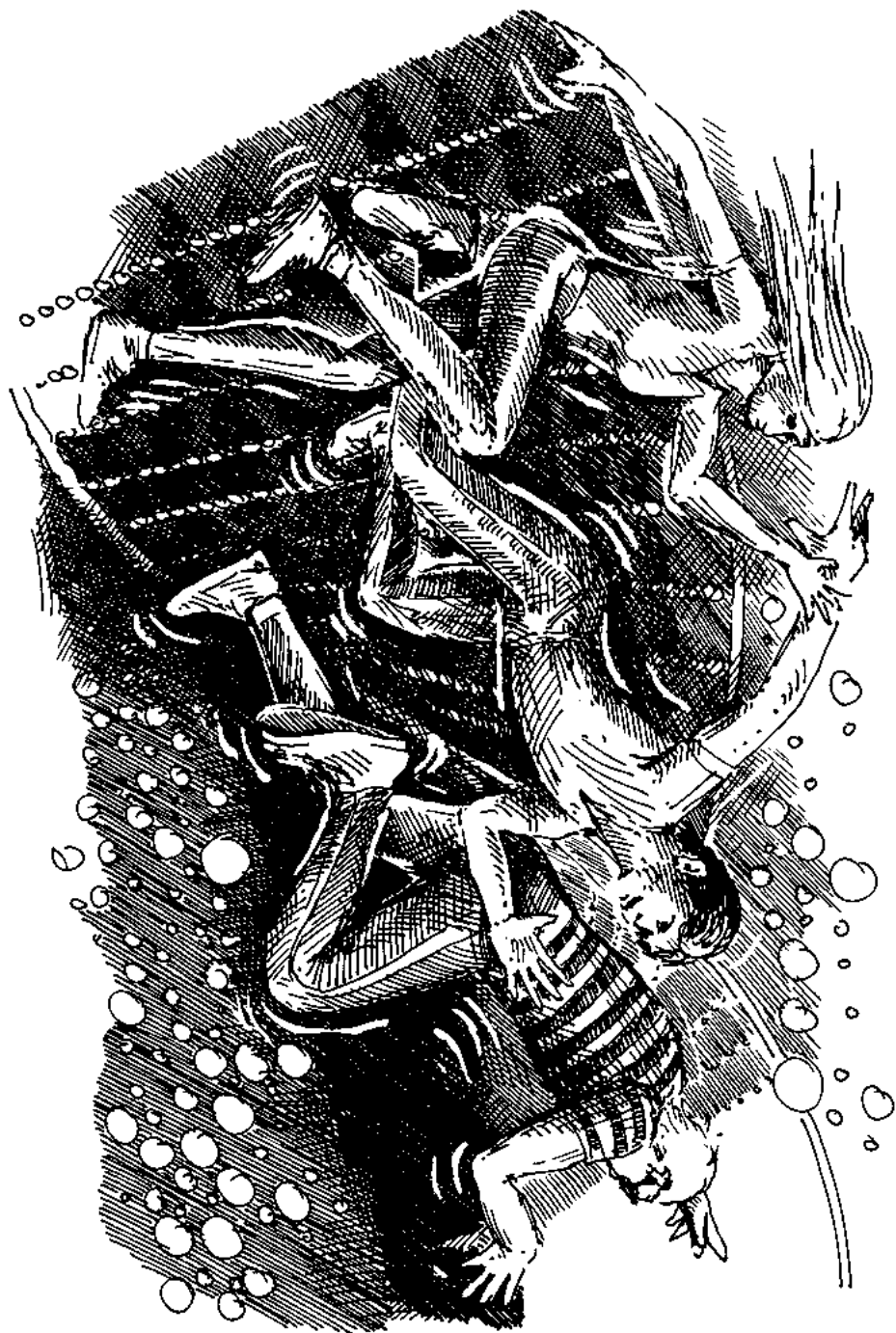
Jekot zesílil.

Zahlédl před sebou Arturovu hlavu, což ho celkem uklidnilo, ale ne zas tak moc, aby přestal křičet. Pak najednou ucítil, že ho něco kopl do zad. Srdce mu poskočilo leknutím a otočil se.

Uviděl Terezin rozesmátý obličej.

No jasně, že šla za námi! A ještě si to užívá! Tobiáš okamžitě přestal ječet a snažil se vypadat statečně. Tereza vycenila zuby a zvedla palce na znamení toho, že měl pravdu – užívá si to.

Vtom se objevil konec tunelu a Tobiášovi ještě blesklo hlavou, že se zase seknul. Voda tam byla.

Červí díra ústila do ledové řeky.

Naštěstí byla mělká a její tok nebyl příliš prudký.

Artur, který do řeky spadl jako první, se bleskurychle zachytil kořene stromu na břehu. Nadšení z jeho obličejce přímo prýštilo. Tobiáš zase začal ryčet a chytil se kamaráda za nohu.

Tereza vypadla sice z červí díry poslední, ale jako první se dostala na břeh.

Pohotově sebrala na zemi větev a spěchala klukům na pomoc. S námahou ponořila dlouhou větev do řeky a oběma se díky její pomoci nakonec podařilo vyškrábat se z vody. S hlasitým oddechováním se svalili na zem.

„Kde to jsme?“ drkotal Tobiáš zuby a rychle se překulil na místo, kam zasahovaly sluneční paprsky, které probleskovaly za mraky. Doufal, že se trochu zahřeje.

„Otázka by spíš měla znít ‚Kdy jsme,‘“ poučil ho Artur a postavil se na nohy. Podal Tobiášovi ruku, aby mu pomohl se postavit.

„Podle mě buď v březnu, nebo v říjnu,“ utrousila Tereza a trošku se otrásla, „tipuju, že je maximálně deset stupňů a slunce, na kterém se Tobiáš snaží zahřát, nemá skoro žádnou sílu.“

„Nemělas hlídat?“ obořil se na ni Artur. „Tohle je veleobjev a já nechci, aby ses tu pletla.“

„Jasně, chytrolíne. Jenom doufám, že máš vymyšleno, jak se dostaneme zpátky.“ Tereza ukázala na prostor nad řekou, kde byla malá skalka. Ještě před chvílí tady ústila červí díra, teď však po ní nebylo ani památky.